

Att tveka för en stund...

Denna lilla historia blir nog den kortaste jag kommer att göra under denna min resa. Jag vill ändå berätta den eftersom den fick mig att fundera lite över varför man reagerar som man gör.

En dag i slutet av augusti hade vi besök av ett team från Islamabad som skulle fixa alla små och större problem vi hade på stationen. Totalt var det tre Toyota Prados med 9 personer. Här fanns kompetenser som elektriker, IT, finans, rörmokare mm. Ett riktigt bra team från den civila sidan av missionen var konstruerat. Vår FN-mission består av ca 44 observatörer och en civil support om 70 personer. För att se till att allt är ok inför vintern besökte detta team samtliga stationer för att fixa till allt som inte fungerade.

Just denna dag hade jag även ett möte med en pakistansk officer gällande ett arrangemang jag skulle se till att det fungerade. Eftersom detta team var på plats och flertalet bilar var ute och "snurrade" på stan var jag tvungen att gå eftersom alla bilar var borta. Jag gick iväg till enheten som inte låg så långt ifrån vår station och försökte få ihop hela planen. Tyvärr blev det lite luckor i planen vilka skulle konfirmeras senare. Insh Allah så kommer det att bli som vi vill.

På väg hemåt traskade jag nerför en av dessa konstiga gångar/gränder i Gilgit. Det var på eftermiddagen och då slutar flertalet skolor. Pojkarna är ofta klädda i fina byxor med skjorta och slips och flickorna har antingen en blå eller en grön dräkt på sig samt sjal.

Jag såg på långt håll lite skolbarn, några pojkar och några flickor. Efter ett tag var det bara en liten flicka som gick ensam. Hon skrattade och verkade allmänt glad. När hon så såg mig frågade hon "How are you?" Givetvis svarade jag "I'm fine how are you?". Jag frågade henne hur gammal hon var och hon berättade att hon var 10 år gammal. Hennes engelska var mycket bra. Då sa hon att jag måste följa med henne hem till hennes hus eftersom hon ville visa var hon bodde. Hon var väldigt påstridig...

Just i detta ögonblick blev jag väldigt osäker. Vad väntar där, kanske någon som inte gillar västerlänningar, uniformsklädda människor etc... Givetvis dumma funderingar eftersom Gilgit är otroligt fredligt och vänligt. Men ändå så for dessa tankar igenom mitt huvud för en sekund eller två. Det var väl de vanliga skyddsegenskaperna hos människan som spelade in – "Bakom det okända och inte förväntade kan en fara vila...". Men att ständigt leva i misstänksamhet verkar inte kul. Att stanna upp och fundera lite bör man göra – en bedömning av läget helt enkelt!

Devisen "Lita inte på någon, ingen gör något för att vara snäll..." kan bara säkerhetspersoner leva efter.

Detta var denna lilla flicka som berättade att engelska var hennes favoritämne och matte inte var så kul.

Jag följde med henne hem och väl inne i trädgården så gick vi till husets ingång och där kunde jag se, genom ett stort myggnätsförsatt fönster, att hela familjen satt och åt. När dom fick se mig blev dom jättegglada. Mamman for ut och tog i hand och det kan jag meddela är ytterst ovanligt. Sedan jag kom hit har jag skakat hand och pratat med två pakistanska kvinnor – lilla flickans mamma och en av damerna, i ett väveri i Hunza, där jag köpte en liten väggmatta.

Vi pratade om lite väder och vind. Familjen ville bjuda på mat eller åtminstone té. Jag hade precis ätit en stadig lunch, fått té av den pakistanske officeren så jag avböjde och lyckligtvis godtogs detta. Det hör till god sed att ta emot det som bjuds men ibland är det stopp. Jag var tvungen att skynda vidare men familjen och flickan tyckte absolut att jag skulle komma förbi en annan dag för mer prat. Flickan följde mig till utgången och vinkade när jag gick.

Detta hände i slutet av augusti men nedtecknades i september 2008 i Gilgit.